

L'illa dels **LLIBRES**

REVISTA D'ACTUALITAT LITERÀRIA

EL LLEGAT DE CARLOS RUIZ ZAFÓN

**La carta de Donna Leon
a Guido Brunetti**

El regne de Jo Nesbø

**El ferrocarril subterrani
de Colson Whitehead fa
parada a Amazon**

**Articles de
Martí Gironell
Núria Pradas
Xulio R. Trigo**

**Barcelona acollirà al
novembre un festival dedicat
als gèneres fantàstics**

CONTINGUTS

03 DONNA LEON ESCRIU UNA CARTA A GUIDO BRUNETTI

04 REPORTATGE: EL LLEGAT DE CARLOS RUIZ ZAFÓN

09 EL FERROCARRIL SUBTERRANI DE COLSON WHITEHEAD FA PARADA A AMAZON

11 BARCELONA ACOLLIRÀ AL NOVEMBRE UN FESTIVAL DE GÈNERE FANTÀSTIC

14 JO NESBO PRESENTA "EL REGNE"

15- OPINIÓ DE MARTÍ GIRONELL

16- OPINIÓ DE NÚRIA PRADAS

17- L'ESCRITURA DEL RETRAT DE XULIO R. TRIGO

19 ESPECIAL PREMI ATRAPALLIBRES I PROTAGONISTA JOVE

REPORTATGE SOBRE EL LLEGAT DE CARLOS RUIZ ZAFÓN pàgines 4-8

MARTÍ GIRONELL ANALITZA "L'ANGUILA" DE PAULA BONET

pàgines 15

DONNA LEON ES SINCERA AMB GUIDO BRUNETTI pàgines 3

EL REGNE DE JO NESBO pàgines 12-14

Dediquem bona part de la portada del quart número de la revista de L'Illa dels Llibres a l'escriptor Carlos Ruiz Zafón. Fa un any que ens deixava l'autor de "L'ombra del vent" i analitzem el seu llegat literari.

També ens fem ressò de la carta que ha escrit Donna Leon al seu cèlebre i estimat personatge Guido Brunetti amb qui ha compartit ja trenta novel·les.

Estem a les portes de les vacances d'estiu i des de L'Illa dels Llibres continuem encomanant la passió pels llibres. El proper número el dedicarem a les lectures d'estiu i a l'onzena edició del PREMI L'ILLA DELS LLIBRES.

Jordi Milian
Director de L'Illa dels Llibres
www.illadelsllibres.com

 L'Illa dels LLIBRES
l'actualitat literària al teu abast

Donna Leon escriu un carta al seu personatge Guido Brunetti després de compartir 30 novel·les

L'escriptora publica "Esclaus del desig" (Edicions 62 / Seix Barral), la novel·la número trenta protagonitzada pel popular comissari Brunetti.

A petició de l'editorial Seix Barral, l'escriptora Donna Leon s'adreça per mitjà d'una carta al personatge que va crear ara fa trenta anys i que l'ha acompanyat durant tots aquests anys a més de convertir-la en una de les autores de referència del gènere negre.

Donna Leon és el que és gràcies a Brunetti, però el comissari italià sense Donna Leon no seria res. Sigui com sigui, han estat els lectors els que han permès que la trajectòria literària de Brunetti i Donna Leon continuï i amb més força que mai.

Benvolgut Guido:

Bé, aquí estem trenta anys després i encara continuem junts. Estic molt feliç per haver-te ajudat a conèixer a tanta gent interessant al llarg d'aquests anys i em disculpo pel desconcert que et vaig causar quan vas descobrir que molts d'ells eren uns criminals i uns mentiders. Espero que també haguessin bones persones per poder compensar a tants villans.

Me les he arreglat per a mantenir als teus fills allunyats de les drogues i de les males companyies, almenys fins ara. I l'interès de la teva filla per la ecologia és una cosa que podeu sentir-vos molt orgullosos tant el tu com ella.

T'he donat una muller, que malgrat ser una mica snob, és divertida i comprensiva. !I una meravellosa cuinera!. Així que, si us plau, continua admirant-la.

A més, he compartit amb tu els llibres que anava llegint mentre escrivia, perquè tu també poguessis llegir-los.

I, encara que adoro l'òpera barroca, no t'he fet anar a l'òpera més de dues tres vegades.

Has canviat d'opinió en alguns aspectes al llarg d'aquest temps. Recorda quan tractaves el canvi climàtic com si fos una broma i anomenaves als teus fills "els policies de l'aigua" perquè t'obligaven a dutxar-te ràpid. Bé, ara ets un convers i un creient. Veritat? Després de veure les coses que has vist en molts dels llibres sobre com la terra està sent contaminada i ferida.

I, per fi, encara que vaig necessitar trenta llibres per a aconseguir-ho, finalment vaig assenyalar els radicals i estúpids que són els teus recels contra la gent del sud.

Em sento alleujada perquè vas poder veure la veritat i et vas avergonyir en adonar-te de com et cegaven els teus prejudicis.

Donna Leon
Venècia, juny 2021

El llegat de Carlos Ruiz Zafón continua un any després de la seva mort

L'univers zafonià de l'autor de "L'ombra del vent" continua vigent. Com recordà Josep Cuní en l'acte d'homenatge a l'escriptor barceloní "L'ombra de la teva presència és tan allargada com la d'aquell vent que et va enlairar"

La ciutat de Barcelona ret un homenatge a Carlos Ruiz Zafón

Molt pocs eren coneixedors de la malaltia que patia Carlos Ruiz Zafón. El 19 de juny de 2020 el món editorial estava de dol després de l'anunci de la mort de l'escriptor als 55 anys a la seva residència de Los Angeles, Estats Units, a causa d'un càncer. Coincidint amb el primer aniversari de l'autor de "L'ombra del vent" el Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona ha acollit aquesta setmana l'acte d'homenatge a l'escriptor. El periodista Josep Cuní encarregat de conducció de l'acte definia molt bé el llegat i la

grandesa de la seva obra "L'ombra de la teva presència és tan allargada com la d'aquell vent que et va enlairar".

A l'acte d'homenatge participaven Ada Colau, alcaldessa de Barcelona, José Creuheras, president del Grup Planeta, i Mari Carmen Bellver, vídua de l'escriptor. L'homenatge també comptava amb persones properes a l'entorn de l'escriptor com els periodistes Josep Cuní, Sergi Dòria i Sergio Vila-Sanjuán, l'escriptor Eduardo Mendoza,

L'agent literària Antonia Kerrigan i l'editor Emili Rosales, que han recordat la figura i obra de l'autor desaparegut.

L'alcaldesa Ada Colau el definia com "un barceloní i català universal i un dels autors que ha traspassat fronteres i generacions". La seva mort segons Colau "deixa un buit en la cultura i un llegat immens". La ciutat de Barcelona es converteix en un personatge més en l'obra de Zafón, una unió universal, gràcies a la projecció de les seves novel·les en altres països i idiomes. Per Colau els llibres de Zafón van fer "que milers de lectors estimessin Barcelona".

Per Josep Crehueras, president del Grup Planeta ha estat un honor publicar a Carlos Ruiz Zafón i més encara quan ha estat un autor que va unir al públic i a la crítica, un binomi que és molt difícil d'unir. La novel·la es va presentar al premi Fernando Lara l'any 2001, però no va guanyar el guardó i va ser gràcies a la insistència del jurat i en especial de Terenci Moix, que Planeta va decidir publicar-la.

L'èxit de la novel·la va ser gradual fins que va arribar el gran esclat i va passar a ser un dels escriptors de moda convertint-se durant dos anys seguits en l'autor més venut de Sant Jordi. El fet que l'èxit inicial fos gradual li va permetre assumir-ho millor. Carlos Ruiz Zafón afirmava l'any 2016 que el millor de l'èxit és 'que t'ofereix llibertat i no estàs condicionat a les pressions i el pitjor és que a vegades provoques recel i rebuig, inclús en persones que no coneixes de res'.

Emili Rosales l'editor de Carlos Ruiz Zafón recorda que ningú es queda immune a la fascinació envers la seva obra i sobretot assenyala l'honor i "l'aventura vital i meravellosa caminar al costat de qui ha estat l'autor més llegit des de Cervantes".

La vídua de l'autor, Mari Carmen Bellver a través d'una nota llegida per Emili Rosales afirma que "Barcelona i la comunitat literària reconeixen la gran contribució que ell va fer a les lletres i a la divulgació del nom de Barcelona". L'agent literària Antonia Kerrigan reivindica el llegat de Zafón "els seus llibres estan aquí, s'ha de llegir i rellegir".

Els periodistes Sergio Doria i Sergio Vila-Sanjuán destaquen la qualitat de l'autor i recorden el seu potencial narratiu.

Un barceloní il·lustre com Eduardo Mendoza el recorda i el defineix "com un amic" que se sentia aclaparat per l'èxit de la seva obra i que també el va fer descobrir la gran quantitat d'imatges i escultures de dracs que hi ha a la ciutat. També el definia com "un català empeltat de la cultura americana".

L'ESCRITOR MÉS LLEGIT, DESPRÉS DE CERVANTES

Carlos Ruiz Zafón és l'escriptor espanyol més llegit a tot el món després de Cervantes. Les seves obres han estat traduïdes a més de cinquanta idiomes i han estat reconegudes amb els principals guardons literaris.

Nascut a Barcelona, el 25 de setembre de 1964 va treballar com a director creatiu d'una important agència de publicitat a Barcelona, es va traslladar als Estats Units i el 1992 va decidir dedicar-se de ple a la literatura. El 1993 es dona a conèixer amb *El Príncep de la Boira* (Premi Edebé), considerada una de les seves millors novel·les juvenils i que conforma, al costat d'*El Palau de la Mitjanit* i *Les Llums de Setembre*, "La trilogia de la Boira". El 1998 publicarà *Marina*, potser la més personal de totes les seves obres.

L'any 2001 publicava *L'ombra del vent* iniciant la saga d'*El Cementiri dels Llibres Oblidats* està integrada per *L'ombra del Vent* (2001), *El Joc de l'Àngel* (2008), *El Presoner del Cel* (2011) i *El Laberint dels Esperits* (2016).

Un dels objectius de les novel·les segons havia declarat l'autor era 'crear un híbrid de tots els gèneres possibles amb ingredients de tragèdia, novel·la policíaca, històries d'amor i combinar tots aquests registres.

Per Carlos Ruiz Zafón, *El laberint dels esperits* era la novel·la que comptava amb més ingredients d'intriga i misteri i *L'ombra del vent* era una novel·la que va definir com 'd'aprenentatge', la segona és la més gòtica i *El presoner del cel* la més aventurera.

UNA VIDA DE PASSIÓ PELS LLIBRES I PELS DRACS

'La meva afició als dracs ve de llarg. Barcelona és ciutat de dracs, que adornen o vigilen moltes de les

seves façanes, i em temo que jo sóc un d'ells'.

Així es referia Carlos Ruiz Zafón a la seva afició als dracs. L'escriptor els col·leccionava i comptava amb més de mig miler dracs de diferents

formes, colors i tipologia.

La fascinació i passió era evident i els considerava un amulet "Són criatures que em desperten simpatia i que em sento identificat i suposo que quan en veig un m'agrada adoptar-lo i porta-me'l a casa" assegura l'autor de *L'ombra del vent*.

En la mateixa pàgina web de Carlos Ruiz Zafón escrivia que 'A més d'haver nascut l'any, per descomptat, del drac, els meus vincles amb aquestes bèsties verdes que respiren foc són nombrosos. Som criatures nocturnes, aficionades a les tenebres, no particularment sociables, poc amigues de gentilhomes i cavallers errants i difícils de conèixer." Tota una declaració de principis.

Assegurava que més d'un amic anomenava casa seva com "la dragonera", de fet la casa de Zafón a Beverly Hills s'anomenava Dragonland.

EL CEMENTIRI DELS LLIBRES OBLIDATS COM A METÀFORA

Per Carlos Ruiz Zafón *El cementiri dels llibres oblidats* era una metàfora que va començar amb una imatge i en el cas de l'inici de la tetralogia 'era un nen en una catedral gòtica plena de llibres.' Zafón assegurava que es tractava d'una metàfora sobre la memòria de les paraules i que defineix com pensem, però també és una metàfora sobre l'oblit'. Aquella imatge inicial va derivar i evolucionar en un 'homenatge a la paraula escrita'.

‘LA CIUTAT DE VAPOR’, EL DARRER REGAL DE CARLOS RUIZ ZAFÓN ALS SEUS LECTORS

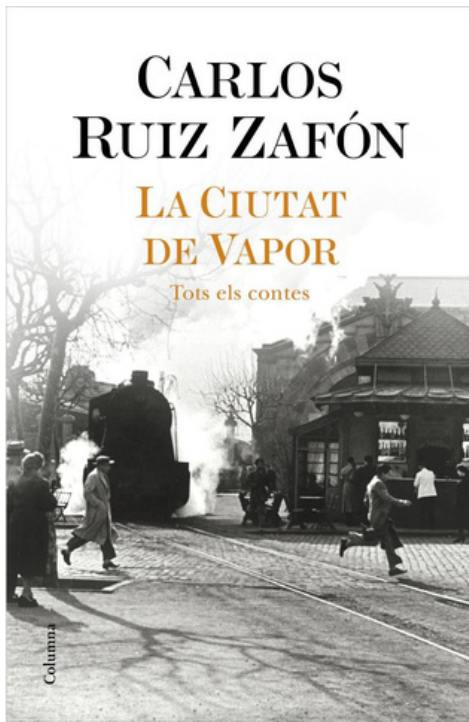
Els onze relats del llibre ofereixen un recorregut per l'univers zafonià després de la mort de l'escriptor Barceloní i un regal als lectors de la tetralogia d'El Cementiri dels Llibres Oblidats'.

‘La ciutat de vapor’ (Columna / Planeta), és un homenatge a Carlos Ruiz Zafón però també als lectors de l'escriptor barceloní. Poc temps després de la publicació d'El laberint dels esperits l'any 2016 i el tancament de la tetralogia d'El Cementiri dels Llibres Oblidats iniciada amb ‘L'ombra del vent’, Zafón ja contemplava la possibilitat d'aplegar aquells relats i contes que havia escrit i publicat en diverses publicacions.

Textos que havien estat publicats en diaris o havien acompanyat alguna edició especial de les seves novel·les. També quedaven relats inèdits, però que tots tenien un punt en comú i era que giraven al voltant de la seva obra. De fet, com confessa el seu editor a l'inici de La ciutat de Vapor', Carlos Ruíz Zafón "concebia aquesta obra, més enllà de la seva entitat pròpia, com un reconeixement als seus lectors, que l'havien seguit durant la publicació de la saga iniciada amb L'Ombra del Vent".

Qui signa la nota de l'editor és Émile de Rosiers Castellaine, un nom molt zafonià que serveix a Emili Rosales retre aquest darrer homenatge a l'escriptor català. L'editor defineix el conjunt de relats com ‘una ampliació del món literari del Cementiri dels Llibres Oblidats’ a més d'assenyalar que ‘La Ciutat de Vapor’ dona mostra de l'habilitat amb què Carlos Ruíz Zafón se'n va servir per bastir una literatura pròpia i inconfusible, en la qual identifiquem elements de la novel·la d'aprenentatge, de la

històrica, de la gòtica, del thriller, de la romàntica, sense que falti el seu toc magistral en el relat dins del relat”.

Els onze relats, quatre d'ells inèdits fins ara, que apareixen a 'La Ciutat de Vapor' ens evocuen moments de les quatre novel·les que formen part de la tetralogia 'L'ombra del Vent, 'El Joc de l'Àngel', 'El Presoner del Cel' i 'El Laberint dels Esperits' i que ens revelen alguns fets o detall del passat dels protagonistes.

'La Ciutat de Vapor' recorre el barri Gòtic, l'Avinguda Tibidabo, el Castell de Montjuïc, El Born, El Cementiri de l'Est del barri de Poble Nou, La Sagrada Família' o El cementiri dels Llibres oblidats.

"Blanca i l'adéu" el relat obre el llibre recupera el personatge del periodista i escriptor David Martín qui enamorat acabat venent la seva ànima a l'editor Andreas Corelli. En aquest relat recorrerem el barri de la Ribera, el mercat del Born i l'església de Sant Maria del Mar.

A "Sense nom" ens transportarà a la Barcelona de 1905 i al Cementiri de l'est al Poble Nou on una noia està a punt de parir i rep l'ajuda d'una misteriosa dama de blanc.

Amb "Una senyora de Barcelona" serem testimonis dels records viscuts i dels somniats que a vegades es confonen.

'Rosa de foc' és el quart relat i està ambientat al segle XV on l'opressor Sempere és obligat sota amenaça a traduir un quadren d'Edmond de Lunam un tripulant moribund d'un vaixell procedent d'Orient es troba encallat davant la ciutat de Barcelona.

A "El príncep de Parnàs" ens trobem a Antoni de Sempere que acompanya a Miguel de Cervantes en el seu viatge per la ciutat de Barcelona a més d'oferir-nos alguna pista sobre l'origen del Cementiri dels Llibres Oblidats.

L'homenatge a Dickens el trobem al relat 'Llegenda de Nadal' i a 'L'Àlícia, a l'alba',

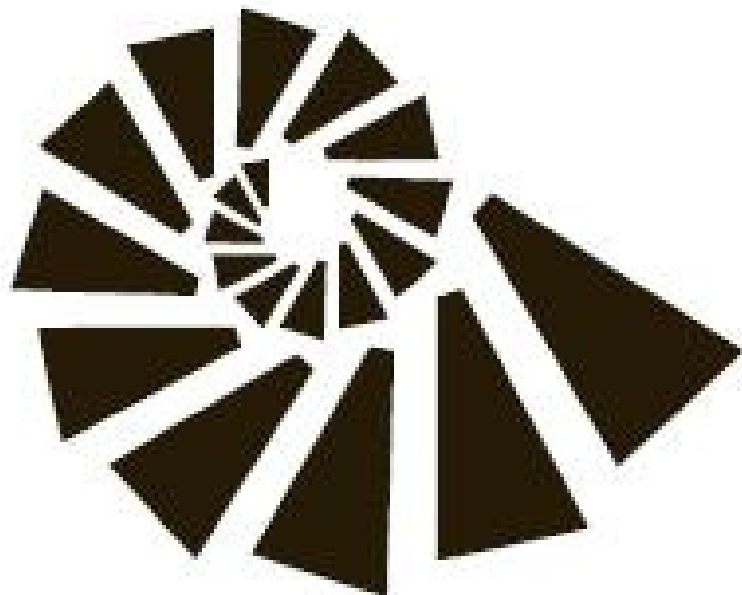
recorre l'any 1939 quan Barcelona era bombardejada per les tropes franquistes.

Carlos Ruíz Zafón escriu a 'Homes de gris' sobre els anys vint, època del pistolerisme, eren els pinxos del barri, però que l'any 1942 es van convertir en els repressors dels vençuts en la Guerra Civil.

A 'La dona de vapor', el relat que dona títol a la recopilació un okupa conviu amb els inquilins d'una casa bombardejada el 1939 i s'enamorarà de la Laura, La dona de vapor.

A 'Gaudí a Manhattan', Zafón ofereix la seva versió d'una trobada entre l'arquitecte Gaudí i un enigmàtic potentat en el Waldorf Astoria per construir un gratacel a Manhattan.

El darrer relat "Apocalipsis en dos minuts" va ser publicat en anglès a 'The Cultivating thought autor series' de Chipotle, un cadena de restaurants mexicans que oferien el text en gots promocionals.

El ferrocarril subterrani de Colson Whitehead fa parada a Amazon

Colson Whitehead va aconseguir amb la novel·la “El ferrocarril subterrani” (Edicions del Periscopi / Random House), una fita a l’abast de molt pocs autors, rebre el premi Pulitzer i el National Book Award amb una mateixa novel·la. Amb aquest reconeixement va formar part d’un grup selecte d’autors com William Faulkner, Annie Proulx o Alice Walker que van aconseguir els mateixos reconeixements.

L’autor assegurava fa uns mesos en una roda de premsa telemàtica que l’adaptació “va ser una bogeria convertir la novel·la en una sèrie de 10 capítols que han estat rodats a Atlanta Georgia durant 10 mesos”. Confessava que “És emocionant veure actors de carn i ossos treballant en un text que has creat.

“El ferrocarril subterrani” de Whitehead parteix de la història real de les xarxes de solidaritat més importants dels Estats Units que va aconseguir que molts esclaus negres poguessin viure en llibertat i escapar-se de l’esclavitud.

El ferrocarril subterrani va existir i el seu nom era una mena de metàfora per referir-se a la xarxa de cases i refugis que els abolicionistes feien servir per a ajudar als esclaus que volien fugir. El ferrocarril subterrani era el nom que rebia una organització clandestina formada per membres de la comunitat lliure afroamericana i abolicionistes blancs dels Estats Units, que durant la primera meitat del segle XIX van ajudar a escapar al nord del país als esclaus negres. Quan Colson Whitehead va estudiar a

l'escola aquest fet històric sempre va creure que es tractava d'un ferrocarril real i aquest pensament el va traslladar anys després a la novel·la que duu el mateix nom.

Es calcula que més de 100.000 esclaus van aconseguir la llibertat gràcies al ferrocarril subterrani que Colson Whitehead, va convertir en un ferrocarril real.

La protagonista de la novel·la i també de la sèrie que ha estrenat Amazon, és la Cora, una jove esclava, filla i néta d'esclaus, que després d'una agressió brutal decideix emprendre una fugida desesperada amb el ferrocarril subterrani, deixant enrere la plantació de cotó de Georgia. Però la seva escapada es veurà marcada per la persecució salvatge d'en Ridgeway, un caça-recompenses, que farà que la noia s'embarqui en un viatge frenètic a la recerca de la llibertat.

Ara, Amazon Prime Vídeo ha estrenat la sèrie basada en la novel·la sota la direcció de Barry Jenkins, director de la pel·lícula guanyadora a l'Oscar l'any 2017 "Moonlight". L'actriu Thuso Mbedu interpreta el paper de Cora i Aaron Pierre el de Caesar. Per la seva banda, Joel Edgerton és el caça-recompenses d'esclaus Ridgeway. "El ferrocarril subterrani" és una història dura i punyent que cal consumir lentament, i que permet al lector i també espectador reflexionar sobre els fets històrics que s'hi narren.

La publicació de la novel·la 'El ferrocarril subterrani' va suposar un salt important en la carrera literària de Colson Whitehead que l'any 2020 publicava "Els nois de la Nickel" una novel·la on denuncia els conflictes racials en un reformatori dels Estats Units on es va torturar i assassinar a joves negres davant de la passivitat de l'estat. La novel·la va tornar a rebre el premi Pulitzer i la llegenda de Whitehead continuava fent-se més gran.

Barcelona acollirà al novembre un festival dedicat als gèneres fantàstics

El festival estarà comissariat per l'escriptor i periodista Ricard Ruiz Garzón i se celebrà del 3 al 7 de novembre a Fabra i Coats

adjacents (jocs i videojocs, cine, sèries, còmic, il·lustració, narracions orals..) i amb el desig de connectar amb els aficionats, però també amb tots aquells lectors curiosos o que gaudeixen dels gèneres fantàstics sense saber-ho.

La imatge de la primera edició del Festival 42 és disseny de Tono Cristòfol Casadesús amb la il·lustració d'Álex Ferreiro i Mercè Iglesias.

La ciutat de Barcelona compta amb un gran festival de novel·la negra amb la BCNegra i un dedicat a la novel·la històrica, però a partir de novembre comptarà amb 42, dedicat als gèneres fantàstics.

El nom de 42, no és casualitat i els organitzadors asseguren que es tracta d'un nombre ple de significats en els gèneres fantàstics.

El festival acollirà centenaris com el d'Stanislaw Lem i la paraula 'robot'; homenatjarà Víctor Nubla, Domingo Santos, Ana María Matute, Ofèlia Dracs i

comptarà amb un programa extens de xerrades, presentacions, entrevistes, tallers, recitals i exposicions.

De moment un centenar d'autores i autors del gènere procedents d'arreu del món han confirmat ja la seva assistència com Albert Sánchez Piñol, Elia Barceló, Adrian Tchaikovsky i Elisabetta Gnone.

El programa del primer festival 42 girarà al voltant de l'atenció als gèneres fantàstics o no realistes, el diàleg, des d'una base literària, amb les narratives

JO NESBØ

“LA TRAGÈDIA SEMPRE HA FORMAT PART DE LA MEVA OBRA”

L'autor noruec de novel·la negra presenta “El regne” una història d'ambicions i passions protagonitzada per dos germans.

© Jordi Milián www.illadelsllibres.com

L'any 1997, Jo Nesbø debutava com a escriptor amb la novel·la “El ratpenat”. Nesbo anava per futbolista, però una lesió va provocar que la literatura i la música formessin part de la seva trajectòria professional.

Amb el seu grup Di Derre està a punt celebrar els vint anys i com a escriptor les xifres parlen per si soles. Més de 50 milions de llibres venuts i traduccions a una cinquantena de llengües. Jo Nesbø ha consolidat una carrera literària prou important i les seves novel·les són un èxit arreu del món i és un dels grans noms del gènere negre.

L'èxit li ha donat certa llibertat creativa “em sento una persona afortunada i tinc la sort que no he d'escriure èxits comercials per pagar la meva hipoteca”.

Quan va començar a escriure, no ho va fer per aconseguir l'èxit comercial, però sí “per l'amor a la feina i a la narrativa. Només vull créixer com a escriptor” Sobre la popularitat que ell ha experimentat com a escriptor i també com a música al capdavant del grup Di Derre “la popularitat et corromp i és a la vegada addictiva i dolça”.

Davant dels reptes i expectatives envers la seva obra, respon que quan saps que hi ha certes expectatives sobre la teva feina, no sé si realment puc escapar-me d'elles i de la set de popularitat”.

“EL REGNE”, UNA HISTÒRIA D'AMBICIONS I PASSIONS AMB AIRES BÍBLICS

L'escriptor noruec, Jo Nesbo presenta a novel·la “El regne” (Proa/ Roja&Negra), una obra amb inspiracions bíbliques on revisa el mite de Caín i Abel a través dels germans Roy i Carl a través d'una relació de germans

complicada amb aires de tragedia Per l'autor noruega "gran part de les històries es basen tradició, en mites, la Bíblia i en els contes". Jo Nesbø defineix la novel·la "com una història complicada entre de dos germans que són molt propers". Va buscar en la relació entre els seus dos germans.

La novel·la se situa en un petit poble en recessió a les muntanyes de Noruega. En Roy viu una vida tranquil·la, ocupant-se de la benzinera del poble. La tranquil·litat canvia quan el seu germà petit, en Carl, torna al poble després d'uns anys vivint als Estats Units. En Carl va marxar després de la mort dels pares en un accident de cotxe i, quinze anys després, torna acompanyat de la seva dona, una glamurosa i enigmàtica arquitecta amb l'objectiu de construir un hotel als terrenys familiars que podria servir per relançar el poble.

Carl torna amb molta ambició i és vist com un triomfador "quan torna, Carl se sent com un petit rei amb ganes de guanyar poder i aconseguir l'admiració i l'amor de la gent de la teva comunitat".

La trobada dels dos germans fa emergir secrets del passat embolcallats de la tragèdia.

LA FAMÍLIA PER DAVANT DE TOT

Sobre l'origen de la novel·la o el punt de partida, l'escriptor recorda una conversa amb el seu pare "quan tenia uns vint

anys el meu pare, que era una persona molt racional i justa va patir una discussió amb un veí sobre uns terrenys arran del canvi d'una llei, i li va fer entendre que entengués les dues parts i llavors sorprenentment em va dir que quan parles de la família, només pots mirar des del punt de la família sense cap mena de discussió i esculls a la família per davant del bé i del mal".

No és l'única referència familiar, Nesbø també confessa que s'ha inspirat en la relació amb el seu germà que va morir fa uns anys, amb qui mantenia un lligam molt estret "fins i tot tocàvem en el mateix grup i jugàvem al mateix equip de futbol".

Jo Nesbø assegura que "la tragèdia sempre ha format part de la meua obra", en les novel·les de Harry Hole com les diverses novel·les independents que ha publicat fins ara, especialment quan va visitar la tragèdia

"Macbeth" de Shakespeare. "El regne" s'inspira segons Nesbø "amb les grans tragèdies familiars nord-americanes i també de com l'ambició més personal té relació amb la tragèdia.". No és del tot una tragèdia perquè en la nova novel·la "la tragèdia succeeix en el passat i per tant hi ha un cert optimisme i esperança".

UN PETIT POBLE RURAL

Ambientar la novel·la en un petit poble a les muntanyes noruegues no és casualitat. Nesbø s'allunya de les grans ciutats com Oslo per les particularitats que ofereix en la narració ambienta la novel·la en un petit poble on "tothom es coneix i tot el que facis en un petit poble rural com el de la novel·la tindrà finalment un impacte". El poble actua segons paraules de l'autor com un "microcosmos" i facin el que facin els seus protagonistes no passarà desapercebut, malgrat que la seguretat i "solidaritat" i certes "enveges" que poden sentir els seus habitants també existeix un punt "claustrofòbic".

Jo Nesbø en una roda de premsa telemàtica recorda les vacances que havia viscut quan era petit i que ha servit d'inspiració per la creació de l'ambientació per la novel·la. També reconeix que durant una gira amb els eu grup de música van visitar una zona rural situada en una vall molt aïllada de Noruega i que podien sentir una atmosfera molt angoixant i esgarrifosa".

NOVEL·LES INDEPENDENTS VS SÈRIE HARRY HOLE

Conegut també per la sèrie de novel·les protagonitzada per Harry Hole, la diferència de les novel·les del detectiu i la resta d'obres independents com "El regne" rau en la utilització de la primera persona.

Utilitzant la primera persona, segons Nesbo "pots entrar molt més en la ment del personatge i en la història, tot i que no saps si pots confiar en el narrador", però també li permet "utilitzar un humor que en la sèrie de Harry Hole no puc desenvolupar de la mateixa manera". Quan s'utilitza la tercera persona en una novel·la, les sensacions segons ha confessat l'autor "és com si fossis un director

d'orquestra simfònica i en la narrativa en primera persona no pots canviar de punt de vista i això és un repte".

A l'inici de la seva carrera literària les novel·les de Nesbo estaven marcades per l'argument com confessa el mateix autor "escrivia un esbós de la novel·la i la novel·la avançava en funció d'aquest esbós inicial", però amb el temps aquesta importància recau en els personatges que "comencen a caminar i a parlar i vas afegint capes segons vas avançant". Ho compara com escriure una cançó "és la melodia la que et porta i per tant has de seguir-la allà on et porti".

"El regne" té ingredients del thriller i malgrat ser un

reconegut autor de novel·la negra, per Nesbo "el més important són les històries que expliques i els escriptors i no el gènere".

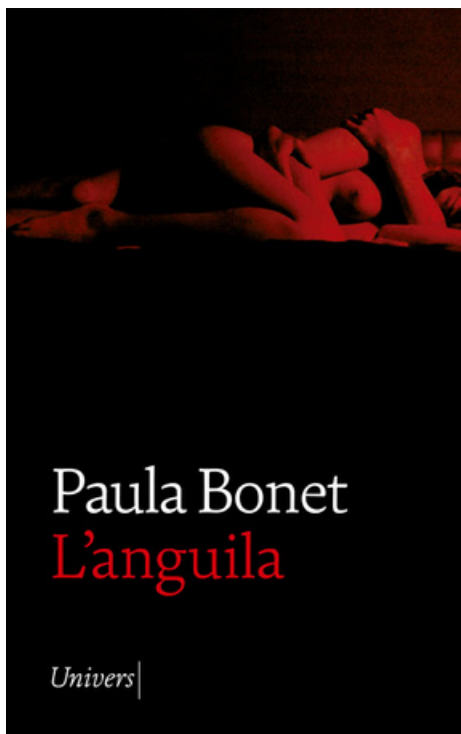
Per ell, el gènere afegeix "només és el punt de trobada entre l'escriptor i el lector, un marc per la història".

Preguntat sobre el gran nombre d'autors nòrdics de gènere negre, afirma que "en els anys 70 la novel·la negra tractava qüestions socials i crítica política, i molts van veure la novel·la negra com el vehicle ideal per narrar determinats fets i pels seus objectius narratius i també polítics"- Assegura que "hi ha bones novel·les nòrdiques com també de dolentes".

“IL-LUSTRAR LA MISÈRIA” PER MARTÍ GIRONELL

L'escriptor i periodista analitza “L'anguila” de Paula Bonet

Laura Freixas deia que el desordre del relat de “L'anguila” de Paula Bonet (Univers / Anagrama) pot desconcertar, però que té tanta emoció, força i color que fa que et sedueixi malgrat la seva duresa.

Ho comparteixo. La primera novel·la d'aquesta pintora, il·lustradora, artista plàstic i escriptora és una crònica personal, intimista i feminista. Dura i agressiva però tendra a l'hora. El desordre, al qual feia referència Freixas, reflecteix justament l'estat en què queda algú que pateix el que posa de

manifest la novel·la. No us deixarà indiferent.

És un llibre viscut amb elements biogràfics, començant pel mateix personatge principal que té el seu nom -Paula- i que va mutant com l'anguila. L'anguila que és un animal que ni Freud ni Aristòtil van saber definir ben bé què era. Un peix, un rèptil... Un animal en qualsevol cas, sinuós, llefiscós, mutant que té la vida i la mort ben a prop seu. I així és com se sent sovint la protagonista a través de la qual Bonet ens interpel·la de cares.

No anguilleja, no fa giragonses ni s'esmuny del problema, l'encara, l'afronta i troba la manera de redimir-se a través de l'art, tant de la pintura com de la literatura. La ficció és revelació. Ficció i realitat es fonen a “L'anguila”.

La ficció per entendre i interpretar la realitat sovint coneguda i silenciada. Actituds que abonen el terreny per tolerar i perpetuar aquestes misèries. Bonet ha apostat per il·lustrar, visibilitzar les agressions. Aquelles que són difícils d'explicar, aquelles que són subtils, però que s'han d'assenyalar, aquelles que són arreu i que de vegades es

confonen o s'envernissen amb altres noms per protegir el maltractador, l'abusador. Denuncia que el cos de la dona és el camp de batalla del patriarcat.

Bonet amb “L'anguila” fa servir la pintura i la literatura per fer-se preguntes. Com es fa per parlar de la condició humana quan s'és dona? Després de patir agressions i abusos, pots continuar confiant en l'ésser humà? En aquest sentit les preguntes són en boca de diverses dones. Sentireu les seves veus. Però qui acaba imposant la seva veu és la Juanita, l'àvia de Bonet a qui coneixerem a través de les cartes que s'enviava amb l'Alfonso, el seu marit, l'avi. Propietari d'una botiga familiar, plena de mobles que perfilaven uns passadissos foscos que són una bona metàfora dels camins tenebrosos que els anys i la vida li tenien reservat a la seva néta, la protagonista i autora de L'anguila.

Ara, després d'arrossegar-se pel fang s'alça amb la cara ben alta i ben neta per il·lustrar la misèria.

MARTÍ GIRONELL, periodista i escriptor.

Ha publicat les novel·les “El pont dels jueus”, “La força d'un destí” (Premi Ramon Llull), “Strappo”, “L'arqueòleg”, “El primer heroi”, “L'últim abat”, “La venjança del bandoler” (Premi Nèstor Luján) i “Paraula de jueu”.

EL PODER EMBRIAGADOR DE L'ESCRITURA PER NÚRIA PRADAS

Per a molts profans en el tema, el fet d'escriure té un component gairebé màgic i sobrenatural.

Els escriptors sovint som vistos com a éssers tocats pels déus que tirem de veta de la imaginació desbordant que arrosseguem des del dia de la nostra vinguda al món (penseu que vam néixer gairebé tots amb un MAC sota el braç).

Segons sembla, ens dediquem d'una manera natural a allò que, per dir-ho fàcil, ens surt de dintre sense esforç i que, a més a més, ens omple la vida de satisfacció immediata. Ens embriaga.

"Embriagar-se escrivint". Així ho expressa Douglas Kennedy, un escriptor tocat pels déus, és clar, i jo m'identifico totalment amb les seves paraules:

"Tothom parla dels embriagadors plaers creatius de l'escriptura, tothom excepte els que realment ho proven".

Quan visito escoles i instituts intento deixar molt clars alguns conceptes als joves lectors. M'agrada pensar que el fet que hagin conegut una autora de prop els permetrà abastar el procés creatiu en la seva justa mesura i començaran a deixar alguns tòpics de banda.

I parlant de tòpics, el trending tòpic per excel·lència pel que fa a aquest tema seria ... La inspiració!

Ai, la inspiració!!! Lectors joves, adults i fins i tot els més petits es pregunten i em pregunten com va això d'estar inspirat:

"I si no estàs inspirat, no escrius, oi?"

"El teu horari depèn de la inspiració, és clar!"

"Què et va inspirar a l'hora d'escriure aquesta novel·la?"

No sabeu com odio aquesta parauleta. Perquè és evident que té una connotació de gratuïtat, de manca d'esforç i de concessió graciosa (sempre m'imagino la inspiració amb una vareta) que no té res a veure amb el fet d'escriure.

La inspiració no existeix, responc sempre. I afegeixo de seguida: existeix la disciplina, el treball d'hores, la constància i l'ofici i la tècnica que s'aconsegueixen quan tot el que acabo d'esmentar es té i es practica.

Escriure és una feina. I com tota feina necessita horaris i compromís. I també com tota feina ens proporciona moments embriagadors i altres de molt negres. Molt frustrants.

El millor punt final a aquesta reflexió el confio a les paraules d'en Douglas Kennedy de nou:

"Et sents alleujat quan has aconseguit el teu objectiu diari. Esperes que la feina que fas durant el dia sigui satisfactòria. Perquè l'endemà has d'omplir una altra pàgina amb màquina d'escriure. Es necessita voluntat per fer la feina. Voluntat... i una estranya sensació de confiança. Estava començant a descobrir que escriure era una mena

NÚRIA PRADAS, escriptora.

Ha publicat les novel·les "Tota una vida" (Premi Ramon Llull), "La noia de la biblioteca", "Somnis a mida" i "L'aroma del temps" entre d'altres obres.

JORDI CAMPOY: LA MÚSICA INTERIOR

per X.R. Trigo

xrtrigo

Capturar un retrat té molt a veure amb la relació que siguis capaç d'establir amb el model. Ens trobem de vegades amb persones que transmeten a mans plenes el seu caràcter, extravertides i espontànies. Son les que ens regalen imatges, postures, somriures. Aquestes característiques fan que la pràctica fotogràfica sigui més fàcil, però no sempre resulta la situació més desitjable. El fotògraf ha d'anar a la recerca d'alguna cosa més, d'allò que no es presenta amb facilitat, del que s'escapa a les mirades fugisseres.

Per sort per a la pràctica fotogràfica hi ha també d'altres, les que, malgrat la seva afabilitat, entens de seguida que el millor has d'anar i trobar-lo, que no t'ho posaran en safata. El resultat, però, pot arribar a ser superlatiu. Aquestes persones transmeten el seu caràcter a través del silenci, de les mirades, de gestos que, si no parem atenció, poden passar inadvertits al nostre objectiu.

Quan se't presenta d'aquesta manera, el mètode necessari per a la captura sembla voler contradir el consell que l'Alex Brodovitch li adreçava al Richard Avedon, el gran fotògraf de retrats - potser el més gran, amb el permís de l'Annie Leibovitz-: "Les teves fotos han de tenir un discurs, però crida, no xiuxiuegis." És la situació contrària la que se'ns planteja. El model ens dona la imatge quan entren en joc els murmurs o quan sembla que la vida exterior s'ha aturat per deixar pas a una altra que portem a dins, més plena, més profunda.

tot. Va ser a Sabadell, durant la presentació de la seva darrera novel·la La cantant de fado; en un petit teatre, el Sant Vicenç.

Ja s'havia parlat del llibre i en Jordi Campoy esperava davant el teclat que arribés el moment d'interpretar-nos les cançons que acompanyen la seva novel·la, tot establint un diàleg en que música i literatura cerquen el millor que poden treure del seu maridatge. Aleshores ens va oferir aquesta mirada plena de força i

En el cas del músic i escriptor Jordi Campoy, l'experiència no pot deixar de banda la seva vessant musical. Hi ha una qüestió d'harmonia en una bona cançó o en un sol per a piano, però també en una bona fotografia. Ja vam tractar anteriorment, en el cas de la Lídia Pujol, com l'escenari proporciona nombrosos moments de captar una personalitat amb imatges, però i la prèvia?

La fotografia escollida avui té a veure amb els moments previs a un concert. Dubtes, il·lusió continguda, esperança. Un ésser a l'expectativa d'un futur molt proper en què haurà de donar-ho

determinació, però desitjosa també de saber, d'experimentar la reacció del seu públic.

Va ser capturada des de la llunyania, amb una càmera Fujifilm i una distància focal, 300mm, que no és la meva preferida per als retrats. El resultat, però, i en aquest punt sempre tenen molta culpa els retratats, em va deixar satisfet. Encara no havia començat la música i ja corria per les venes d'en Jordi Campoy l'harmonia d'esperit necessària per transmetre'ns les seves creacions.

X. R. TRIGO, escriptor i fotògraf.

Ha publicat les novel·les "La noia de la resistència", "L'homenatge", "Les veus del Liceu", "Els secrets de la reina", "El somni de Tàrraco", "L'objectiu del crim" i "El port del nou món" entre d'altres obres.

“El llop de la sorra”, “Off” i “Palmira i l'efecte crisàlide”, guardonades amb el 16è Premi Atrapallibres

Les obres d'Åsa Lind, Xavier Salomó i Gisela Pou han estat reconegudes dels premis del Consell Català del llibre Infantil i Juvenil, el CLIJCAT que compta amb 8.000 infants i joves com a membres del jurat

El Consell Català del Llibre Infantil i Juvenil (CLIJCAT) amb l'objectiu de fomentar la lectura entre els més joves ha convocat dels premis Atrapallibres i Protagonista Jove per premiar els millors llibres de literatura infantil i juvenil.

Els premis del CLIJCAT són els únics guardons de tot l'Estat amb un jurat format per milers de nens i nenes que durant el curs llegeixen i voten les propostes literàries escollides, prèviament, per una comissió d'experts en literatura infantil i juvenil. Els guardons són una molt bona mostra de la literatura infantil i juvenil que es publica cada any a Catalunya i un termòmetre molt important de l'estat del sector.

“El llop de la sorra” d'Åsa Lind en la categoria de 9 anys, Off de Xavier Salomó en la categoria de 10 anys i Palmira i l'efecte crisàlide de Gisela Pou en la categoria d'11 – 12 anys són les tres obres guanyadores del 16è Premi Atrapallibres, totes elles amb prop de 3.000 vots cadascuna

L'obra d'Åsa Lind és una narrativa il·lustrada preciosa que, a través de l'amistat entre una nena i un llop molt especial, ens parla de la infància. Åsa Lind ha destacat la feina dels traductors per fer arribar les històries a tot arreu.

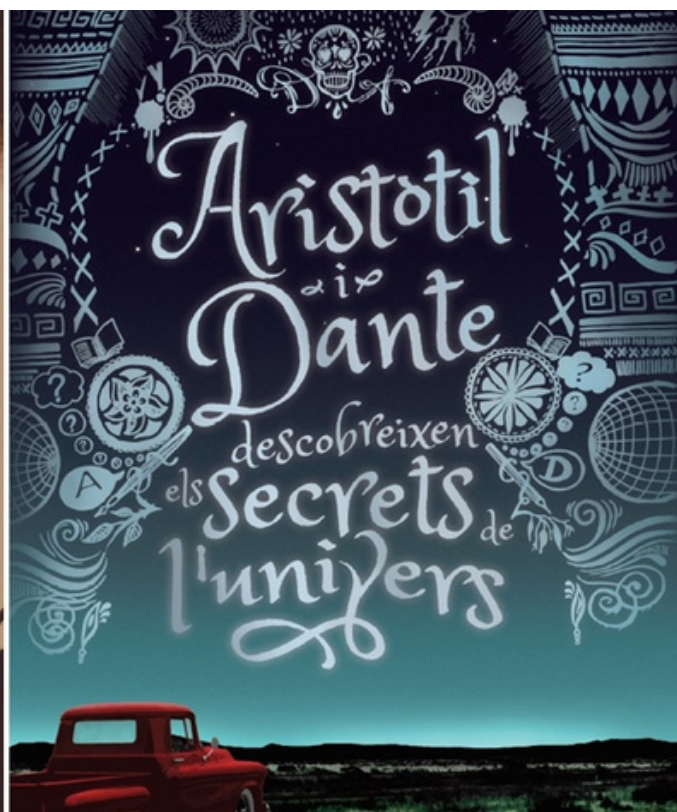
Off de Xavier Salomó és un àlbum il·lustrat sense text que

amb la força de les imatges ens descriu de manera poètica la tragèdia de les centrals nuclears. El seu autor ha explicat durant l'entrega el repte que suposa escriure un llibre sense text per l'autor i pel lector i les similituds entre el que hem viscut durant la pandèmia i algunes situacions que es viuen després d'una tragèdia nuclear.

La història de Gisela Pou és una crida a l'acció dels infants davant les injustícies del món, que inclou una reflexió sobre la realitat siriana. L'autora ha volgut destacar la importància de la lectura per viure moltes vides i veure el món des de diferents punts de vista.

El premi Protagonista Jove celebra la vint-i-cinquena edició

“La guerra dels botons d’Avi” i “Aristòtil i Dante descobreixen els secrets de l’univers” de Benjamín Alire Sáenz han estat les obres guanyadores de la nova edició

Els premis del CLIJCAT són un dels principals termòmetres de la literatura infantil i juvenil catalana anual i un referent en el sector editorial.

Després de 25 anys de trajectòria, han premiat un centenar d’obres dels autors i il·lustradors més importants del gènere.

El Premi Protagonista Jove ha arribat aquest any a la seva 25ena edició Jove premiant "La guerra dels botons d’Avi" en la categoria de 13-14 anys i "Aristòtil i Dante descobreixen els secrets

de l’univers" de Benjamín Alire Sáenz en la categoria de 15 – 16 any.

“La guerra dels botons” és la història d’una colla d’infants que juguen a trobar el botó més bonic a Polònia durant la Segona Guerra mundial i que ens parla de com afecten les guerres a les persones que les pateixen. L’obra de Benjamín Alire Sáenz

“Aristòtil i Dante descobreixen els secrets de l’univers”, és un cant a l’amistat entre dos nois molt diferents, Aristòtil i Dante, que construiran una relació molt

especial que els canviarà per sempre.

Els guardons tenen l’objectiu de fomentar la lectura en llengua catalana entre els més joves, i ho fan oferint-los una experiència motivadora que va més enllà de la seva escola o biblioteca i donant valor a les seves opinions i valoracions, de manera que contribueixen a la seva formació literària.

www.illadelsllibres.com

L'illa dels LLIBRES

l'actualitat literària al teu abast

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM